

Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ ΒΟΝΕ

Μυθιστορία ΕΚΤΩΡΟΣ ΜΑΛΛΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

"Εστη πρὸς στιγμήν εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ. Ἐπὶ τοῦ ὑπὸ θάμνων κεκαλυμμένου γηπέδου τοῦ κλίνοντος πρὸς τὴν ἀκτὴν, ὁ γηραιὸς μύλος τοῦ πατρὸς τοῦ ἀπεσπᾶτο φαιόχρους ἐπὶ τῆς ροδίνης βαφῆς τοῦ θύοντος ἡλίου, καὶ αἱ μεγάλαι του πτέρυγες ἐστρέφοντο ταχέως μετὰ θρηνωδῶν τριγμῶν.

Δεξιᾷ, ὁ πτωχικὸς οἰκίσκος ἐνθα ἐγεννήθη τῷ ἐπεδείκνυε τὴν κιτρίνην του στέγην καὶ ἀριστερᾷ, εἰς μικρὰν ἀπόστασιν, ἐν τῇ ἐσχατιᾷ τοῦ κτήματος, ἀνεύρισκε τὸν σωρὸν τῶν δρυϊδικῶν λίθων ὅστινες, ὡς ἐκ τῶν μεγάλων των ὄγκων γρανίτου ἀπετέλουν τι ἀξιοθέατον ἐν τῷ τόπῳ ἐκείνῳ ὅπου δὲν ὑπῆρχε ποσὼς ἀλλαχοῦ γρανίτης· ποσάκις, ὅτε ἦτο παῖς, ἤκουσε σοφοὺς νὰ συζητῶσι περὶ τῶν λίθων ἐκείνων καὶ νὰ ἐρωτῶσι πόθεν τοὺς ἐκόμισαν, πῶς ἠδυνήθησαν νὰ τοὺς ἀναβιβάσωσιν ἕως ἐκεῖ ἐπάνω.

Μολονότι ἡ θέα αὐτῶν ὄλων ὑπῆρξε δι' αὐτὸν πλήρης συγκινητικῶν ἀναμνήσεων, δὲν ἤργησαν τὰ βλέμματα του νὰ στραφῶσι καὶ πρὸς τὸ χωρίον τὸ ἀπλούμενον παρὰ τὰς ὄχθας τῆς θαλάσσης.

Ἀληθῶς εἶχεν εἶπει ὁ Βιρώ· τὰ κατὰ ληλα δι' οἰκοδομὰς γῆπεδα, εἶχον, κατὰ τὴν τελευταίαν ταύτην δεκαετίαν καλυφθῆ ὑπὸ κτιρίων. Ἐβλεπέ τις ἐκεῖ ἐπαύλεις, καλύβας, εἰκους ρυθμοῦ ἀναγεννήσεως, ρυθμοῦ γοθικοῦ, νορβηγικοῦ, ἀγγλικοῦ, ἰταλικοῦ, νορμανδικοῦ, ὧν αἱ στέγαι καὶ αἱ ὑψηλαὶ καπνοδόχοι ἀπετέλουν θέαμα ποικιλώτατον καὶ ποικιλόρρυθμον. Τὸ κτῆμα τοῦ πατρὸς του μόνον, μὲ τοὺς θάμνους καὶ τοὺς σχοίνοους του, ἡπλοῦτο ἐκεῖ ἄγριον ὑποῖον πρὸ ἐκτονταετίας ἦτο.

Χωρὶς νὰ ἡναί τις ἀρμόδιος εἰς ἐκτιμήσεις, εὐκόλως ἠδύνατο νὰ κρίνῃ ὅτι τὰ πέντε ἐκεῖνα ἐκτάρια ἀκαλλιεργήτου καὶ ἀγρόνου γῆς, τὰ ὅποια πρὸ εἰκοσαετίας δὲν ἤξιζον πλέον τῶν δισχιλίων φράγκων, εἶχον προσλαβεῖ ἀξίαν, ἀφ' ἧς αἱ οἰκοδομαὶ καὶ αἱ κήποι ἐκείνοι τὰ περιέβαλον πανταχόθεν, καὶ ὅτι ἀπετέλουν τὸ μόνον ὑπολειπόμενον ἤδη μέρος ἵνα ἐκτιζέ τις ἐπ' αὐτοῦ παρὰ τὴν ἀκτὴν.

Ὅποια ἄρα ἦτο ἡ ἀξία τοῦ γηπέδου;

Ἰδοὺ ὅτι εἰς τὸν Βονὲ ὑπελείπετο νὰ μάθῃ, ἀλλ' ὅσα εἶδε τῷ ἐνέχλον ἐλπίδας, ὁ δὲ Βιρώ θὰ τῷ παρῆεν ὡς πρὸς τὸ ζήτημα πῶς ἀξίως ἀκριβεῖς πληροφορίας.

Ἀντὶ ν' ἀκολουθήσῃ τὴν συνήθη ἀτραπὸν, ἐπορεύθη διὰ μέσου τῶν θάμνων, βαίνων εὐθὺς πρὸς τὸν μύλον.

Εἰς μικρὰν ἀπ' αὐτοῦ ἀπόστασιν εὐρισκόμενος καὶ κάμψας τὴν γωνίαν τοῦ οἰκίσκου, παρετήρησε, καθήμενον ἐπὶ θρονίου καὶ τὸν ὦμον στηρίζοντα ἐπὶ τοῦ τοίχου, ἄνθρωπον μὲ φαιὸν ἱμάτιον καὶ βραχυκαρὸν σκούφον, ὅστις ἐκάπνιζε τὴν πίπνν του θεωρῶν στρεφόμενον τὸν μύλον μὲ τὴν εὐχαρί-

στησιν ἀνθρώπου βλέποντος ὅτι ἐργάζονται δι' αὐτόν, ἐν ᾧ ἐκεῖνος ἔχει τὰς χεῖρας εἰς τὰ θυλάκιά του, τὸν πατέρα του, ὅστις ἦγε τὸ πεντηκοστὸν πέμπτον μόλις ἔτος τῆς ἡλικίας του, ὅτε τὸ τελευταῖον τὸν εἶχεν ἴδει, καὶ ὅστις καταβεβλημένος καὶ πέπονθμένος ἐκ τῶν τελευταίων δέκα ἐτῶν, ἐφαίνετο γηραιότερος παρ' ὅ,τι πράγματι ἦτο.

Προσῆρχετο πρὸς αὐτὸν ταχύνων τὸ βῆμα.

"Ὅτε ἐπλησίασεν ἐγγύτερον, ὁ πατὴρ του ὅστις τὸν ἐθεώρει προσερχόμενον χωρὶς νὰ φαίνεται ἀναγνωρίζων αὐτόν, ἠγέρθη ἐκ τοῦ θρονίου του, καὶ σταθεῖς ἀκίνητος, μὲ τὴν ἀριστερὰν ἐν τῷ θυλακίῳ τοῦ παντελονίου του, ὑψωσε τὴν δεξιὰν ἄνωθεν τοῦ ὤτους κάμνων τὸν στρατιωτικὸν χαιρετισμὸν ὡς συνειθίζετο τῷ 1840 καὶ λέγων·

— Προσκυνῶ σε, ὑπολοχαγέ μου.

Ἀλλὰ τοῦ Βονὲ ἐξακολουθεύοντος νὰ προχωρῇ, εἰς τρόπον ὥστε τὸ φῶς τοῦ ἡλίου τὸν ἐπληττε κατὰ πρόσωπον, ὁ πατὴρ ἀνεγνώρισε τὸν υἱόν του.

— Δαίμονα! ἐπεφώνησε, τὸ παιδί μου! Πῶς ἐσύ μού εἶσαι, Βονέ! καὶ δὲν μιλάς λοιπόν; τί ξαφνικό!

Μετὰ σεβασμοῦ, ὁ Βονὲ ἀφῆρεσε τὸ πιλίκιον του καὶ ἡσπᾶσθη ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν παρειῶν τὸν πατέρα του, ὅστις ἐδέχετο τὰς διαχύσεις αὐτὰς ἐπαναλαμβάνων·

— Τί ξαφνικό!

Δ'

Ὁ γηραιὸς μυλωθρὸς ἔβαλε τὸν υἱόν του νὰ καθῆσθαι παραπλευρῶς του, ἐπὶ τοῦ θρονίου.

Εἶτα αἰφνης ἐκάλεσεν·

— "Ε! Εὐφρασία.

Θεράπαινα νεαρωτάτη, ἀτημέλητος, ἥτις ἐρχίετο εὖσα κεχυμένη καὶ ἀκούουσα, τὸσον ζωηρῶς καὶ ταχέως ἀνταπεκρίθη εἰς τὴν πρόσκλησιν, ἐπεφάνη πρὸ τῆς θύρας.

— Τί ἔχεις νὰ φᾶμε; ὁ κατεργάρας μᾶς ἤρθε· πρέπει νὰ τοῦ δώσωμε νὰ γευματίσῃ.

Ἡ λέξις κατεργάρας δὲν ἐνεῖχεν ὑβριστικὴν τινα σημασίαν, εἶνε τίτλος δὲν συνηθίζουσι ἐν τῷ τόπῳ ἐπὶ τῶν νέων, ὡς π. χ. ἡ λέξις παληκάρι.

— Τίποτα δὲν ἔχει. Δὲν μ' ἀφήτατε ν' ἀγοράσω τὰ ψάρια τοῦ Ρουφίνου.

— Ἦταν πολὺ ἀκριβὰ, τηγάνισε αὐγά.

Καὶ πρὸς τὸν υἱόν του ἀποτεινόμενος, ἐνῶ ἡ Εὐφρασία ἐπέστρεφεν εἰς τὴν οἰκίαν·

— Κοστίζει φοβερὰ τὸ ψάρι τώρα· ψάρι δὲν μπορεῖ πλέον κανεὶς νὰ τρώῃ, αὐτοὶ οἱ πολιτισμένοι μᾶς ἔφεραν ὅλας τῆς ἀκριβείας στὸν τόπο, παρεκτός ἀπ' τὴ φαρίνα. Οἱ καιροὶ εἶνε δύσκολοι, τὸ χρῆμα δὲν βγαίνει ὅπως ἄλλοτε. Εἴστ' εὐτυχισμένοι, σεῖς οἱ ἀξιωματικοί, ποῦ καλοπληρώνεστε, κάθε πρῶτῃ τοῦ μηνός.

Ὁ Βονὲ δὲν ἔκρινε κατὰλληλον τὸ ν' ἀντιτάξῃ τι εἰς τοῦτο· καὶ δὲν ἤξιζεν ἄλλως τε νὰ ἡνοίγῃ συζητήσιν ματαϊόλογον· ἂν ὁ πατὴρ του παρεπονείτο μὲ τὸ δύσκολον τῶν χρόνων τούτων καὶ παρέβαλλε τὸ εὐτυχές τῆς θέσεως τῶς ἀξιωματικῶν πρὸς τὴν θέσιν τῶν ἀτυχῶν χωρικῶν, τὸ πράγμα εἶχε τὸν

σκοπὸν του, καὶ εὐκόλως ἠδύνατό τις νὰ ἐμάντευε τὴν ὀπισθοβουλίαν, τὴν ὅποιαν οἱ λόγοι αὐτοὶ ὑπέκρυπτον. Ἀλλῶς τε, διετύπωσε τὸ πρᾶγμα εὐκρινέστερον.

— Χαίρομαι ποῦ σέ βλέπω, αὐτὸ μού δίνει νὰ καταλάβω πῶς ἡ δουλειὰ σου πᾶν' καλὰ· καὶ τὸ πρᾶγμα φυσικὸ εἶνε ἀφοῦ πληρώνεσαι καὶ καλὰ, σὺ δὲν εἶσαι σὰν κ' ἐμένα.

Ἐταπεινώσε τὴν φωνήν.

— Γερνῶ, βρέθηκα στὴν ἀνάγκη νὰ πάρω ὑπηρέτρια, αὐτὸ μὲ κάνει νὰ ζοδεύω διπλᾶ.

Ἐθεώρησε τὸν υἱόν του κλίνων τοὺς ὀφθαλμούς, εἶτα τείνων αὐτῷ τὴν χεῖρα·

— Μὰ μὴν ἀνησυχεῖς, παιδί μου, ὅσο μπορῶ καὶ δουλεύω, ποτέ δὲν θὰ σοῦ ζητήσω τὸ παραμικρό.

Καὶ ἀπρηθίμηνεν ὅλους ὅσοι τῷ ἐχρεώστων, τοὺς εἰς Μεβίλ οἰκοῦντας, τοὺς εἰς Πουίσσώ, τοὺς εἰς Μωραίν.

— "Α! τί καιροὶ ἀναθεματισμένοι.

Καὶ ἔπειτα ὁ θυμὸς ἐπηρεάσε καὶ τὰ τῶν μυλωθρῶν. Οἱ ἀρτοποιοὶ τώρα ἤθελον ἄλευρα μόνον λευκά, τὰ ὅποια παρασκευάζουν μύλοι νέων συστημάτων τελειότερων· οἱ πτωχοὶ μόνον ἔστεργον ἀκόμη νὰ προσηθεύωνται ἀπὸ τὰ παλαιὰ ἄλευρα, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ παρεπονούντο.

Ὁ Βονὲ ἤκουε καὶ ἡσθάνετο πῆσιν ἐν τῇ καρδίᾳ.

Αὐτὴ λοιπὸν ἦτο ἡ ὑποδοχὴ ἣν τῷ ἔκαμεν ὁ πατὴρ του! ἡ ὑπὸ τῆς φιλαργυρίας ὑπαγορευομένη δυσπιστία.

Ἀπὸ δεκαετίας εἶχεν ἀποβάλλει τὴν ἐξίν τῶν χωρικῶν αὐτῶν μικροπονηριῶν, καὶ ἐδέησε νὰ καταβάλῃ κόπον ἵνα ἐννοήσῃ πρὸς τί ὅλαι αὐταὶ αἱ προσφυλάξεις, ἀφοῦ οὐδὲν ἐζήτει.

— Καὶ νὰ ἦτο τοῦλάχιστον ὁ μύλος σὲ καλὴ κατὰστασι, μὰ εἶνε σὰν κ' ἐμέ, τὸν γεροντάκο· ἐρχονται στιγμαὶ στής κακοκαιρίαις ποῦ φοβοῦμαι μὴ τὸν ἀρπάξῃ ὁ ἀέρας, ἔ! δύσκολοι οἱ καιροὶ.

Ἐν τῷ μεταξύ τὰ ὡὰ εἶχον παρασκευασθῇ, ἡ Εὐφρασία προσῆλθε ν' ἀναγγεῖλῃ ὅτι ἠδύνατο νὰ δειπνήσωσιν. Εἰσῆλθον εἰς τὸ μαγειρεῖον, ἐνθα εἶχε διαρρεύσει ἡ παιδικὴ τοῦ Βονὲ ἡλικία.

Οὐδὲν ἐκεῖ εἶχε μεταβληθῇ.

Τὰ αὐτὰ ἐπὶ τῆς πινακοθήκης πινακία μὲ τὰ ζωγραφιστὰ των ἄνθη, ἐπὶ τῶν τοίχων κολλημέναι αἱ αὐταὶ ζωγραφφαὶ ἐπὶ τῶν ὁπίων εἶχεν ἀρχίσει ν' ἀναγινώσκη, ἀλλὰ πλέον κίτριναί καὶ πλέον καπνισμέναι.

Ἐκάθησεν εἰς τὴν θέσιν, ἐν ᾗ ἄλλοτε ἐκάθητο ἀπέναντι τοῦ πατρὸς του, καὶ, ὅπως ἄλλοτε, περιέμενεν ὅπως ὁ πατὴρ του τῷ τείνῃ, διὰ τοῦ ἄκρου τῆς μυχαίρας δι' ἧς τὸ εἶχε κόψει, τεμάχιον ἄρτου, ἀφοῦ ἔκαμνε προηγούμενως ἐπ' αὐτοῦ τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ.

"Ὁρχισαν νὰ τρώγωσιν ἐν σιγῇ, εἶτα ὁ πατὴρ, ὅστις δὲν ἠνόει νὰ ἐγκαταλίπῃ τὴν ἰδέαν του καὶ δὲν ἤθελε νὰ ἐθίγῃ ὁ υἱὸς τοῦ τὸ ζήτημα περὶ τοῦ ὑποκίτου ἐρεθεῖτο, ἔλαβεν ἐκ νέου τὸν λόγον·

— Λοιπὸν πάντα ὑπολοχαγός; εἶπε θεωρῶν τὰ δύο σειρήναι τῶν χειρῶν του.

— Ὡς βλέπεις.

— Δὲν προάγεται κανεὶς γρήγορα τώρα· ἀλλ' ἀδιάφορο ἔχεις θέσι περίφημη. θὰ ἔβα-
λες τίποτε χρηματάκια κατὰ μέρος· καὶ ἂν
δὲν ἔχης τί νὰ τὰ κάμῃς, θὰ σοῦ εὐρῶ ἐδῶ
νὰ τὰ τοποθετήσῃς ὠραῖα· στὸν τόπο ὑπάρ-
χει ἔλλειψις χρήματος.

Ὁ Βονὲ ὑπέλαβε μετὰ μειδιάματος με-
λαγχολικοῦ :

— Δὲν ἔχω τόσα, ὥστε νὰ μὴ ἡξεύρω
τί νὰ τὰ κάμω, εὐχαριστῶ.

— Θέλεις νὰ φυλαχθῇς ἀπὸ τὸν πατέρα
σου, στὴν τιμὴ μου, τίποτα δὲν θὰ σοῦ ζη-
τήσω, ἂν καὶ ὁ μῦλος, ποῦ θὰ γίνη κτήμᾶ
σου μιὰ μέρα, ἔχῃ ἀνάγκη ἀπὸ ἐπιδιορθώ-
σεις.

— Δὲν ἔχω ποσῶς χρήματα.

— Πῶς γίνεται νὰ μὴν ἔχῃς ! Εἶνε δυ-
νατό ; Ἐδῶ καὶ δέκα χρόνια δὲν μάζευες
τίποτε ; Δὲν πληρόνουνται λοιπὸν οἱ ἀξίω-
ματικοὶ τὴν σήμερον ;

— Πληρόνουνται.

— Πόσα βάζεις στὸ χέρι ;

— Διακόσια τέσσαρα φράγκα τὸν μῆνα.

— Διακόσια τέσσαρα φράγκα τὸ μῆνα ;
Αὐτὸ εἶνε ἓνα ποσόν ! Καὶ νὰ μὴ βάλῃς
τίποτε κατὰ μέρος ! Καλὰ ξέρεις καὶ τὰ
σκορπᾷς.

Ὁ Βονὲ ἡδύνατο νὰ εἶδε δι' ἀριθμῶν
ἐπεξηγήσεις εἰς τὸν πατέρα του, ὅπως τὸν
πέισῃ ὅτι ποσῶς δὲν κατησώτευσεν τὸν μι-
σθόν του. Ἀλλὰ ἐπρότιμησε νὰ σιωπήσῃ.

— Στὸ τέλος, παιδί μου, ἂν θέλῃς νὰ
διασκεδάξῃς, δὲν σέ κατακρίνω μὴν ἀφίνης
νὰ νειάτα σου νὰ περνοῦν στὰ χαμένα, οἱ
προβιθασμοὶ θάρχωνται μόνον των, κ' ὕστερα
θὰ ἔχῃς τὴν σύνταξί σου. Δὲν εἶσαι σὰν κ' ἐ-
μᾶς ποῦ εἵμασ' ὑποχρεωμένοι ὅσῳ ζοῦμε
νὰ ἐργαζώμαστε χωρὶς τίποτα νὰ μὴν ἔ-
χωμε ἐξασφαλισμένο· καὶ νὰ ἦνε μαλιστα
καὶ οἱ κληροῖ ἔτσι δύσκολοι.

Καὶ ἤρχισε καὶ πάλιν τὰς μεμφιμοιρίας
τοῦ ὡς ἄνθρωπος περιπεσών εἰς τὴν ἐσχάτην
πτωχείαν.

Ἄν ὁ Βονὲ εἶδε πίστιν εἰς αὐτὰς τὰς
μεμφιμοιρίας θὰ ἠρώτα τὸν πατέρα του δι-

αὐτὴν νὰ ὑποφέρῃ δὲν ἐξέποιε τὸ κτήμᾶ
του· ἀλλὰ πρὸς τί ; Ἐμάντευε τὰ διανοή-
ματα τοῦ πατρός του, πρᾶγμα μὴ ἀπαι-
τοῦν ἄλλως μεγάλην παρατηρητικότητα,
καὶ ὅ,τι θὰ ἔλεγε θὰ προεκάλεε μεμφιμοι-
ρίας νέας, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἡδύνατο οὕτως νὰ
κατασιγάσῃ αὐτὰς ἀντιτάσσων ἀριθμούς.

Πρὸ παντός ἄλλου, ἔπρεπε νὰ ἐπιρρίξοτο
τοὺς ἀριθμούς τούτους ἀπὸ τοῦ Βιρώ. καὶ
τῶν προσώπων τῶν ἱκανῶν νὰ τῷ δώσωσι
πληροφορίας. Ἐν τούτοις καλὸν ἔκρινε νὰ
προλειάνῃ ἀπὸ τοῦδε τὴν ἐπὶ τοῦ ζητήματος
τούτου ὁδόν.

— Εὐτυχῶς πολλὰ κτήρια ἀνηγέρθησαν
τριγύρω ἐδῶ καὶ ταχέως βέβαια θὰ θελή-
σουν ν' ἀγοράσουν τὸ κτήμᾶ σου· θὰ ἐπιτύ-
χῃς ἀπ' αὐτὸ τιμὴν καλὴν.

— Μὴν ἔχῃς τέτοιαις ἰδέαις, παιδί μου·
ἔκτισαν, ὅ,τι μπορούσε νὰ κτισθῇ στὸν τόπο·
καὶ τώρα σταμάτησαν· αὐτὰ ὅλα εἶνε ἐπι-
χειρήσεις κερδοσκοπῶν· ὕστερ' ἀπὸ λίγο
πολλὰ χαλάσματα θὰ ἰδῇς, ἐγὼ σοῦ τὸ λέω·
ἂν τοὺς ἤκουα ἐκείνους ποῦ ζητοῦσαν νὰ
μοῦ ἀγοράσουν τὸ κτήμα. δὲν θὰ τὸ εἶχα
πλέον, καὶ οὔτε τὸν παρὰ μου θὰ εἶχα, ἀφοῦ
δὲν θὰ μὲ πλήρωναν.

— Ὅθ' αὐτὸ εἶχες μαζὺ μὲ τὰς οἰκίας ὅπου
θὰ ἐκτίζοντο ἐπ' αὐτοῦ.

— Δηλαδή θὰ εἶχα δίκαιες καὶ σκοτούραις·
ἐγὼ θέλω νάχω τὴν ἡσυχία μου καὶ νὰ
ἦμαι βέβαιος πῶς θὰ κλείσω τὰ μάτια στὸ
σπῆτι μέσα ποῦ πέθανε κ' ὁ πατέρας μου.

Εἶπε τούτο μετὰ συγκινητικοῦ ὕφους μὴ
ἐπιτρέποντος ἀντιλογίαν, οὕτω δὲ ὁ Βονὲ
δὲν ἀντέτεινε ποσῶς, καὶ καθ' ὅλην τὴν
διαρκείαν τῆς ἐσπέρας δὲν ἐγένετο πλέον λό-
γος περὶ τοῦ κτήματος.

Ὡμίλησαν περὶ Ἀφρικῆς, ὅπου ὁ πατήρ
του ἐπὶ πενταετίαν εἶχε διατρίψει ὅτε ἦτο
στρατιώτης.

Τὴν πρωίαν τῆς ἐπαύριον, ὁ Βονὲ, ὅστις
ὀλίγην εἶδε πίστιν εἰς τὰ λεγόμενα τοῦ
πατρός του, ἡγήθη ἐνωρίς ὅπως περιεργασθῇ
ἐν ἀνέσει τὸ χωρίον καὶ ὑπάγῃ ὅπως εὐρῇ
τὸν Βιρώ, ὅπου τὸν ἐπὶ ἤρχετο ἡ δι' ἐπισκέψεις
κανονισμένη ὥρα.

Περιερχόμενος τὰς ὁδοὺς εὗρε τὴν οἰκίαν
τοῦ συμμαθητοῦ του κατάφορτον ἐξ εἰδοποι-
ήσεων τοιχοκολλημένων καὶ σχεδίων, μετὰ
λαμπρᾶς ὀρειχαλκίνης πλακῶς ἐπὶ τῆς θύρας
ἐφ' ἧς ἀνεγίνωσκε τις «Βιρώ, ἀρχιτέκτων».

Θεράπεινά τις, ἥτις ἦνοιγε τὰ παράθυρα
καὶ τὴν ὁποίαν ἠρώτησεν, ἀπεκρίθη ὅτι ὁ
κύριός της θὰ κατήρχετο μετὰ μίαν ὥραν.
Μετὰ παρέλευσιν ὥρας ἀκριβῶς ὁ Βονὲ προ-
σῆλθεν.

Ὁ Βιρώ τὸν ὑπεδέχθη μετὰ φιλικωτά-
των διαχύσεων, ἐμφανισαὶν πόσον διακαῶς
ἐπόθει νὰ ἐλάβανε χώραν ἢ πώλησις τῶν
γηπέδων τοῦ μύλου. Ἐάν εἶχε σημαντικὰ νὰ
ἐκίρριζεν ἐκ τούτου ὁ γηρῆς Βονὲ, καὶ δι'
αὐτὸν ἡ ὑπόθεσις θ' ἀπέβαινε οὐχ ἥττον
ἐπικερδὴς ὡς ἐκ τῶν οἰκοδομῶν τὰς ὁποίας
ἐκεῖ θ' ἀνήγειρεν· εἶχεν ἀγορασθῇ πρὸς δύο
φράγκα τὸ μέτρον, ἦτοι ἑκατὸν χιλιάδας
φραγκῶν διὰ τὸ ὅλον κτήμα, πληρωτέας
ἅμα τῇ παραλαβῇ τοῦ κτήματος, τὸ δὲ ὑ-
πόλοιπον κατὰ δόσεις ἐκ δέκα χιλιάδων
κατ' ἔτος.

Τὰς ἑκατὸν αὐτὰς χιλιάδας προσήνεγκεν
εἰς τὸν γέροντα Βονὲ, ὅστις τὰς ἀπεπειρήθη,
χωρὶς ποτέ νὰ στέρξῃ νὰ δώσῃ ὀριστικὴν
ἀπαντήσιν περὶ τοῦ ποσοῦ τὸ ὅποιον αὐτὸς
θὰ ἀπῆτει.

[Ἔπεται συνέχεια].

Κ.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

Κυρίαν Ἐλένην Δ. Ἐν τὰ ὕθ.α. Συνδρομὴ σας ἐ-
λήφθη. Ἐνεγράφητε. — κ. Ἰω. Τσῆπ. Ἐν τὰ ὕθ.α. Συν-
δρομὴ σας ἐλήφθη. — κ. Εὐστρ. Ρ. Ἀ λ ε ξ ἄ ν δ ρ ε ι α ν.
Δ. ἀγγλ. 3 καὶ 86 ἐλήφθησαν. Συνεμορφώθημεν τῇ ἐπι-
στολῇ σας. Εἰς τὰς τελευταίας σας δύο ἀπαντῶμεν τα-
χυδρομικῶς. — κ. Ν. Ἀναγ. Ἀ λ ε ξ ἄ ν δ ρ ε ι α ν. Ἀπό-
δεῖξις περιττή. Θὰ λαμβάνετε τὴν ἐν λόγῳ ἐφ. ἐπὶ ἐν ἔ-
τος. — κ. Στεφ. Δ. Ν. Τ ὁ ν τ α ν. Ἐλήφθησαν ἀμφότεραι
αἱ συνδρομαὶ ὑμῶν. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Δ. Κ. Π ὁ ἄ-
τ ρ α ς. Ἐλήφθησαν δρ. 38. Εὐχαριστοῦμεν. Προσεχῶς
γράφομεν. — Κ. Δ. Θεοφ. Β ι τ υ ν η ν Γ ο ρ τ υ ν ῖ α ς.
Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Α. Παλ. Κ ὁ ὁ-
π ρ ο ν. Ἐλήφθησαν φρ. 48. Εὐχαριστοῦμεν. Προσεχῶς
γράφομεν. — κ. Ι. Βαρ. Θ ἡ ρ α ν. Συνδρομὴ ἐλήφθη. Βι-
βλία καὶ φύλλα «Ἐκλεκτῶν» ἐστάλησαν. Διὰ συστά-
σεως σας ὑπερευχαριστοῦμεν. — κ. Α. Ν. Γαβ. Κ τ α ν ῖ-
τ ζ α Κ α μ ἔ ν σ κ α γ γ ι α Ρ ω σ σ ῖ α ν. Σειραὶ 2 ἀπὸ
ἀριθ. 4 ἀπεστάλησαν. Ἀπὸ τῆς π. Πέμπτης ἤρξισαμεν νὰ
ἀποστέλλωμεν καὶ αἰτηθεῖσαν ἐφ. Ἀναμένομεν Σχί-
σας. Τὰ βιβλία προσεχῶς. — κ. Π. Δ. Μ. Τ ο ὕ λ τ α
Ρ ο υ μ α ν ῖ α ν. Προσεχῶς γράφομεν.

ΤΟ ΣΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ

ΑΙ ΓΝΗΣΙΑΙ ΣΙΓΓΕΡ ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ

ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΜΟΝΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΕΙΔΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ

47 ὁδὸς Σταδίου 47

ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΕΙΔΙΚΑ ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΑΥΤΟΥ

ΤΙΜΑΙ ΩΡΙΣΜΕΝΑΙ

ΤΟΙΣ ΜΕΤΡΗΤΟΙΣ
ΚΑΙ ΜΕ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑΣ ΠΛΗΡΩΜΑΣ

Γ. ΝΑΪΔΛΙΓΓΕΡ
ΓΕΝΙΚΟΣ ΠΡΑΚΤΩΡ

Ἄνευ τοῦ ὁποίου ἡ μηχανὴ
δὲν εἶνε γνήσια.

ΧΑΡΤΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΚΟΜΜΑΤΑ

ΑΘΗΝΑΙ. ΟΔΟΣ ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ ΑΡΙΘΜΟΣ 16.

Χάρτης τυπογραφικὸς διαφόρων ποιότητων, σχημάτων καὶ
χρωμάτων, λεῖος καὶ μὴ.

Νέα ἀποθήκη ἀνεξάντλητος.